

Nova balada del Cap de Creus

J.V. FOIX

A mitjanit navegàvem
A tres milles de Cap Gros;
Érem cinc a cos de sarja,
I el timoner amb vesta d'or.
Els quatre vents de la barca
Bufaven de cara nord,
I ençà i enllà flamejava
Un Ull coronat de flors.
Quan érem prop de Talabre,
Algú ens cridava pel nom:
Era una pedra, era un arbre,
Un casull entre vinyots
O el somriure d'una balma
Que paria dues fonts.
El patró ens demana calma
I mirem els fars d'escorç;
Als estels brollen albaides
I a ponent dormen els ports.
Una perla s'esfullava
A la brossalla del moll.
Quatre llunes s'encovaven
Al portell d'un gira-sol,
El molà que les encalça,
Mars enllà calava foc.
Ja un menhir ens amenaça,
I ombra i blavors caça al vol,
Cellajunt, la passa llarga,
Per la corol·la dels rocs.
Suren mans amb roses caldes
I un safir clama el seu dol,
Les Medelles s'encrespaven
I a Culip tot és revolt.
Cremen llavis per les cales
I somiquen els pujols;
Els astres es despullaven
I s'esprien pels bassols.
-Cantarem una balada

Que fermenti el vi dels cors,
Ens amoixi amb alè d'algues
I mitenes del record:
De rous lunars que amaraven
La palla, l'ase i el bou,
Quan una verge era Mare
D'un Infant que ens dava el nom
I tres prínceps cavalcaven
Tres dofins, pels Farallons;
De carrosses que alejaven
Amb la peixalla d'un bol
I les conquilles nacrades,
De les covasses del Port.
(Quan les llances foren palmes
I els apòstols, pescadors.)
Prou voldríem tornar a casa
A ple sol d'un corriol,
Quan bresquen les atzavares
I Una Veu enaigua l'hort;
Però la mar és la fada
Que ens acotxa amb flocs dels Pols.
Una campana descalça
Sotjava la nostra mort.

El Port de la Selva
Nadal de 1950

FOIX, J.V. (1960): *Onze Nadals i un Cap d'Any*. Barcelona: L'Amic de les Arts.